

Sevgi Dili

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Ağustos 2022

Düşlerini ferah tut, hafız tıpkı içimdeki esinti gibi.
Gezmeye çıktım yine yüreğin refah köşesinden bir bir sektiğim hecelere.
Manidar bir günüm var bu gün melun olsa da karanlık:
Ah, ben ve içimdeki o kördüğüm.
Mizacım yeter mi sahi sevmelere ben ki gergin bir ipte yürüyen bir sirk cambazı ama en çok şirk
koşanları sevmedim Allah'a bu yüzden büyüdükçe büyüyor sevgim ben ki aşkın İlahi yolunda.
Sessizliğimi mazur gör, hafız yoksa...
Yoksa tefe düşen ben miydim evrende saklı tutulası o bitimsiz hüznün ve sitayişim kendime:
Kor hecelerden imal ettim ben bu cenneti: bakma hani ara ara basan afakanlara şu yeryüzünde saklı
cennet de olmasaydı ya...
Hani, göremediği insanların.
Hani, duydukları sadece nefislerinin azmettiren gücüne kafa yordukları.
İlahi Sırdaşım ve kalemim.
Cephelerde geçti ömrüm ve cereyan eden hüznün iken saklı tutulası o bitimsiz iç sesim.
Mevsimler gibiyim: çok yorgun.
Mevsimler gibiyim bir günde kaç mevsim yaşıyorsam.
Kök söktüren nidalar saklı havada ve göz ucumda süzdüğüm belki de süzüldüğüm o yalnızlık.
Körü körüne sevmem ben gerçi bir ömür körü körüne sevdim de insanları.
Çöpsüz üzüm misali ya da Pamuk Prensesin ısırıldığı o devasa kırmızı elma.
Ah, hafız: bilemedim elmanın zehirli olduğunu sonra uzadı yolum sonra depreşti duygularım ta ki kalemi
elime alana değin.
Elime aldım da iyi mi oldu?
Aksini nasıl söylerim hele ki yok mu aksettiren iç sesim?
Nazeninsem.
Alabildiğine çtkırıldım.
Ne yapayım, hafız? Pamuklar içinde büyüdüm ben ne miydi elden gelen?
Çok şey.
Çok şey vardı ifa ettiğim bir o kadar meylettığım.
Mealim sevgi oldu benim.
Sonra kulp taktılar.
Yetmedi.
Gözlerime mil çektiler.
Bense hala haykırıyordum:
Sizi seviyorum, diye.
Daha dün gibi, hafız: hazırlık sınıfında okuyorum ve tepiniyorum öğretmen kürsüsünde.

“Sizi ve herkesi ve dünyayı çok seviyorum.”

Deli değildim ki aklımla cebimden çıkarırdım kim olursa olsun lakin şu sevgi dili yok mu yok mu?

Yabancı dil öğreneceğim diye devam ettiğim okulum ama zaten ben öğrenmiştim başka bir dili adı sevgi olan.

Sevgi.

Sevgili.

Sevecen.

Yürek ritmi ve hızına kimse yetişmedi duygularımın.

Öznem de filim de sevgi oldu olmasına da.

Hüzün de ayrı telden çalıyor bense otağ kurmuşum göğe ve Allah Allah diye diye aralıksız yürüyorum.

Ne yürüteç.

Ne de yürürlükte kalmışken kalbim.

Belki de bir izotoptur yürek esintim.

Günüm gecesiz geçmez.

Günü çuvala koymasam da gecelerdir benim kalemimle yaşadığım aşk yuvam.

Neler yok ki içimde?

Derli toplu da olamadım gitti tam seviyorum derken çanlar çalıyor hayda sil baştan!

İyi de ben tam da kendimi sevecekken.

Hüznüme rest çekenler var ve hürriyetime.

Kız başıma dünyayı sanki ben kurtaracağım.

Kulağımı çekmek de değil yaptıkları ve küpeler takılı kulağımda:

Atadan, babadan miras.

Yadigâr servetim elbet yürek iklimim.

Bazense devasa bir çukura düşüyorum hem de çamur dolu ama güneşi balçıkla sıvayamıyorlar işte.

Hep mi yanılır insan?

Yanıltmayayım yeter bana.

Dağılan mikado çöpleri gibi dağınık duygularım bir de d/ağlandı mı yürek.

Mevsimler gibiyim göçebe şehrin göçmen kuşu gibi.

Göç mevsimim gelmeseyse bile bir de ne görüyorum: insanlar öcünü benden alıyor.

Ne öcüyüm ne gulyabani.

Sadece beyaz bir örtüye serili iç sesimi sayfalara yığıyorum.

Karamsar addedildiğim de doğrudur, hafız hani yalanım yok.

Mademki mutlu olmama izin vermiyorlar mademki mutluymuş rolü de yapamıyorum.

Sınıdığım doğrudur da elbet her insan benim ayrı ayrı sınavım ama ben hep iyi bir öğrenci oldum iyi de bir öğretmen ve iyi bir insan.

İyiden kasıt neyse artık.

En azından içimi bozmadığım.

Mevsim yaz günlerden yazı.

Yaza yaza yazı getirdiğim şimdilerde sıcaktan buharlaşan sözcüklerim.

Bakma gözlerimin nemli olduğuna ve af et beni: bak şimdi de sayfayı kırıştırdım.
Ama ben buyum: olduğum gibi.
Ve kat iziyle severim ben insanları duygularımın: ne yapmacık ne baştan savma.
Seyyah yüreğim, sergüzeşt kalemim.
Şeffaf ruhum semazen sözcüklerim.
Merdiven altı duyguları nasıl da fark ederim.
Hem noter onaylıdır benim evraklarım bir o kadar hak ettiğim ve de hafızladığım onca kitap elbet sana yetişemem, hafız ve sen benim büyüğümsün babadan yadigâr.
Bense asılı olduğum gök kubbede bir salınıyorum bir de her şeyi üstüme alınıyorum.
Yüreğim ihya olana değin sevmekten ve yazmaktan vazgeçmeyeceğim elbet vaktim dolana değin ve ben imzamı da atıyorum her akdin sonuna çünkü doğrulardan ve yalınlıktan şaşmadım şeşi beş görsem de etrafı zaman zaman yürüdüğüm yol belli baş koyduğum kadar bir ömür ve başa dönerken her yeni gün bir o kadar sona da yavaş yavaş ilerlerken...